

Kubu maci és az erdő kincsei

A hegyek között, abban a mesés erdőben, ahol Kubu maci él, mindig történik valami érdekes. Egyik nap egy remek ötlet pattant ki a fejéből.

- Szervezzünk egy kincskereső versenyt az erdő lakóinak! - újságolta el lelkesen tervét szomszédjának, Nyuszinak.

- Remek, remek! - helyeselt Nyuszi.

Kubu maci szeme felcsillant, és beavatta tervébe Nyuszit.

- Van három régi ládikám a barlangomban. Gyere, vigyük őket ki az erdőbe! Találjunk olyan helyeket, ahol kevesen járnak és senki sem gondolna rá! – buzdította fürgé kis barátját Kubu maci.

El is rejtették őket. Ezután már csak kincseket kellett gyűjteni, hogy megtöltsék a ládákat.

Másnap reggel az erdő mélyén valakinek igen korán kipattantak a szemei.

- Hahó Nyuszi! Itt az ideje összeszednünk a kincseket. Induljunk is, most rögtön! – ébresztette kissé álmos szomszédját Kubu maci.

Vállukra kaptak egy-egy hátizsákot, és bebarangolták az erdőt. Délutánra a fejük búbjáig megpakolva tértek a ládikákhoz, amelyekben gondosan elrendezgették a kincseket. Az első ládába az erdő illatos gyümölcseit tették, a második ládát ízletes erdei gombákkal töltötték meg, a harmadik ládába pedig szomjoltó és finom Kubu italokat halmoztak. Hazafelé találtak Harkállyal, aki épp egy öreg bükkfa törzsén kopácsol.

- Szervusz cimborá! Segítesz nekünk megszervezni egy jó kis kincskereső túrát? - tudakolta Kubu maci a fakopáncstól, aki az erdő minden lakóját jól ismerte.

- Ez nagyon jól hangzik! No és, mi lenne a feladatom? – kíváncsiskodott Harkály.

- Kérlek, vidd hírért, hogy három kincsesládát elrejtettünk az erdőben. Aki elsőként megtalálja őket, hazaviheti a bennük található kincseket. Estére már az erdő apraja-nagyja lázban égett, keresték a bakancsokat, bön-gészték a térképes keresőket. A kincskereső verseny másnap reggel 8 órakor kezdődött.

- Vajon ki lesz a három legügyesebb, aki megtalálja az erdő kincseit? – találgatta hármában Kubu maci, Nyuszi és Harkály, miközben a kincskeresők között szétosztották az útmutatót.

Az erdő kalandvagyó lakói felkerekedtek, s bár a feladvány nehéznek bizonyult, mindenki a legjobb tudása és ügyessége szerint igyekezett eljutni a ládikákhoz. A fiatal Őz a tapasztalt Szarvassal indult útnak. Hamar rájöttek, hogy a tisztásra kell eljutniuk. Őz erősködött, hogy egy rövidebb, de keskeny ösvényen haladjanak tovább, amely mellett meredek domboldal húzódott. Szarvas figyelmeztette, hogy ezen az úton nagyon óvatosnak kell lenniük. A mindig vidám Őzike most is elemében volt, az intő tanács ellenére jókedvűen szökdécselt. Már a tisztás felé közeledtek, amikor megbotlott és nem sok híja volt, hogy a völgybe csússzon.

- Segítség! Segítség! - kiabálta kétségbeesetten Őzike, miközben a fák gyökereibe kapaszkodott. Szarvas egy kisebb szikla mögé pattanva hatalmas és erős agancsait nyújtotta neki. - Kapaszkodj az agancsomba erősen! Nem hagylak lezuhanni, ne félj!

Szarvas minden erejét beleadta, és sikerült kihúznia a rémült Őzikét. Pár percig fáradtan pihegtek, majd a szeleburdi Őzike hálásan megköszönte a szarvasnak, hogy megmentette. Maradék erejüket összegyűjtötték és tovább mentek. Az erdei gyümölcsöket rejtő ládához leghamarabb ők értek oda. Rendkívül boldogok voltak, hiszen a szelencében kedvenc csemegéjüket pillantották meg. Rögvest arra gondoltak, hogy ebből a rengeteg gyümölcsből lekvárt főznek, és ajándékba elviszik szomszédaiknak.

Az agyafűrt Róka egyedül akart nekivágni a kalandnak, de találkozott a patak partján masírozó erdei hangyabollyal. A hangyák addig kérleltek, amíg útitársául nem fogadta őket, így együtt folytatták útjukat. A kiváló szaglásáról híres Rókakoma kitartóan keresett, a hangyák pedig folyamatosan törték fejüket, míg közösen megfejtették a feladványt és az erdei turistaút felé vették az irányt. Útjukat állta azonban egy keskeny, de annál mélyebb szakadék.

- Hogyan keljünk át rajta? - kérdezte tanácstalanul Róka. - Ha megkerüljük a völgyet, azzal elmegy az egész nap!

A hangyáknak nem kellett sokáig töprengeniük, hamar kitalálták a megoldást.

- Figyelj Róka! Összekapaszkodunk, és építünk egy függőhidat a szakadék két széle között! Így átkelhetsz a szurdok felett - javasolták a hangyák.

Bár Róka eleinte bátortalanul lépett a hídra, az apró hangyák azonban nemcsak szorgosnak, de erősnek is bizonyultak. Rókakoma épségben átjutott a túlsó oldalra, ahol partra segítette útitársait. Innen már nem volt messze a turistaút, ahol rá is bukkantak az ízletes gombákkal teli ládára.

- Nahát, micsoda meglepetés! Ebből a bőséges jutalomból főzhetnénk egy jókora adag gombapörköltet. Mit gondoltok, hangyák? Meghívjuk vaddisznó barátomat, illetve az erdő többi lakóját egy közös ebédre! - kacsintott a vörös bundájú versenyző. A hangyák kivétel nélkül helyeseltek.

Ez idő alatt Fülesbagoly Hóddal és Farkassal kalandozott az erdőben. A legnehezebben megtalálható kincsnek talán az erdei vízesés mögé rejtett láda bizonyult, de Fülesbagoly kisvártatva rájött, hol is kellene keresniük.

- Leggyorsabban a patakon hajózva közelíthetjük meg a vízesést. Ehhez szükségünk lesz egy tutajra – vélekedett Fülesbagoly.

- Egyet se aggódjatok! Szuper kis tutajt faragok! – lelkesedett Hód. Farkas és Bagoly közösen gyűjtötte a fát, Hód pedig pompás kis hajót faragott belőlük erős és hosszú fogaival. Mikor elkészült a tutaj, rápattantak mind a hárman és a vízfüggöny felé hajóztak. Keményen megküzdöttek a patak sodrásával, de végül sikerrel rábukkantak a harmadik kincstre. Miután egy-egy palackkal csillapították szomjukat, arra jutottak, hogy a Kubu kincsekből megvendégelnek mindenkit az erdőben!

Így is történt, másnap Kubu maci és barátai ígéretükhöz híven megosztották egymással a kincskeresés során lelt finomságokat.

